

Postala sem Lambergar

Ljudstvo je po smrti Lambergarja, čakalo sto let takšnega junaka, a ga ni bilo. Ko pa je nastopilo sto 150-to leto, pa je prišel. Ljudstvo tega ni vedelo, dokler lepega dne ni prišel nekakšno bitje, ki je bilo pol zmaj pol pa človek.

Takrat pa so razni junaki zaradi slave in denarja poskušali a brez uspeha, er jih je okrutna zver pokončala. Ženske sploh poskusiti niso smelete, saj so bile manj vredne in so morale čistiti, kuhati, preti in skrbeti za otroke. Nato sem se odločila, da se preoblečem v moškega, saj skozi ščit niso mogli videti spola. No za orožje sem si izbrala kij iz lipe, ki je rasla pred hišo mojih staršev in meč, ki ga je brat jutri nameraval uporabiti v boju proti zveri. Sama sem se odločila, da se bom bojevala danes, da bi dokazala, da so ženske lahko enako sposobne kot moški. Torej odšla sem v boj. Takoj me je zver napadla, a jaz sem se ji postavila po robu in to kar uspešno, tako sem ji v sedmem poskusu vzela meč. Vendar nisem bila pripravljena nikogar ubiti, zato so zverino obsodili na dosmrtno ječo. Jaz sem bila zadovoljna, a vendar me je čakala po mojem najtežja naloga. Odšla sem ven, kjer je stalo ljudstvo, si snela ščit in izjavila »Ali sedaj vidite, da tudi ženska lahko doseže marsikaj?«. Vsi so me presenečeno pogledali in nekdo je izjavil »To je ženski Lambergar, čeprav ji je drugače ime.« Veselje se je nadaljevalo. Bil je čas, da dobim plačilo, ki sem si ga zaslужila. Rekla sem »Pustite denar sebi, ženske pa naj imajo enako pravico kot moki!«. Cesar se je odločil, da bo spoštoval mojo željo.

Tako so ženske dobole svoje pravice in so lahko delale v službi, enako kot moški, pravice so se izenačile in to je bilo najpomembnejše. Vsi so bili veseli in zadovoljni.